

Maja Vidmar

Pesmi

Labod

Prav takrat, ko se boš
že skoraj obrnila,
bom preletel tvoje
okno s pogledom
na zeleno reko.
Zdrsnil bom tik nad
gladino od leve proti
desni vzdolž toka.
Ob edinem zamahu
mojega krila (še vedno
na pol obrnjena stran)
boš začutila
zeleno
praznino
med
atomi
svojega
telesa.

In
reke
in
okna.

Sinička

Prišla sem
na tvoj vrt,
ker imaš veliko
oprijemov,
da lahko skačem
poševno na zid
in sem in tja na
ograjo in gor in dol
na travo. Nato
izbrskam seme
lanske sončnice,
vendar to ni to.
Prišla sem,
ker imaš mačko.
Ne vem, kaj to
pomeni, vem samo,
da ne gre za mačko,
pa tudi zame ne.

Polž

Oblezel sem ti hišo.
Moja srebrna sled je
zaključila to poglavje
tvojega življenja.
Ko si me našla
po dežju na zidu,
me nisi odlepila
in si pogledala stran.
Kako je hiter,
si rekla pozneje,
čeprav nič ne veš
o specifični hitrosti
svojega življenja.

Raksamotar

Noben ključ
ne odklepa.
Ni vrat,
ni polžjega
poklopca.
Ne da se
odčitati
kartice,
ne prstnega
odtisa.
Ni električnega
zvonca, da bi
zadrdral
prihod v spiralo
doma in
beli členki
trkanja
zdrsnejo
kot kamenčki
na tla.
Samo hišna
kamera,
neka druga,
je ujela senco
počasnega
premikanja
čez golo
morsko dno.

Mravlja

Zablodela sem. Posebno odkar
sem zdrsnila z okenske police,
je pustolovščina ogromna.
Edino popolnoma izgubljena
lahko najdem nepričakovano.
Tvoj pogled navzdol ne razloči
niti mojih nog, zato ne vprašaj za
namen. Sunkovito begajoča smet
ti ne bo razkrila božjega načrta.
Vzorec mojega iskanja je naključen.
Tako deluje robotski sesalnik.
Na koncu posesa vse od roba
do roba in se vrne domov.
Moj svet je neomejen, toda
moja vrnitev je neomajna.

Muha

Zaradi mene te je spreletelo.
Prva spomladanska muha,
ujeta med obema šipama –
katera pomlad je to? Enaka,
z isto muho v oknu –
koliko muh, koliko oken
še, koliko pomladi?

Moje brenčanje v kotu
okna ukinja tvoj čas.
Ne vem, zakaj podivjam
v vogalu in potem čez šipo.
Mrači se. Tu mi je dobro –
ni me treba poditi na mraz.

Brezčasje brni –
razmršena harfa. Vmes
moja sproščena tišina
in napetost tvojega
prisluškovanja.

Dvaoblaka

Na nebu dva razpackana oblaka.
Za nebo ni pomembno, da ga
gledam na Poljskem, toda srhljivo
je, da sem pred letom v Parizu
gledala njun belo vijoličasti odsev
na koščku sinjine v zelenem
ribniku Clauda Moneta.

Med spominom na sliko
in med sliko sedanjosti
se nekaj razpoči, nekaj
tretjega – sprva kot jasen
tlesk, skoraj udarec po glavi,
nato nekaj v grlu, nekaj
kot zakleta besedica *ja*.

Ampak vse se odvija na robu
očesa, na robu lobanje, in hitro
tone v megleno zatilje dvoma.